

Лятото на 1960 г.

Рино, Невада

– О, Париж... Париж! – прошепна отново госпожа Милър и притвори мечтателно очи. – А знаеш ли френски?

– Да, разбира се – отвърна Полин. – Това е майчиният ми език.

– Но когато говориш на английски, нямаш акцент – възхити се госпожа Милър.

Полин обясни, че е дошла в Рино на седем години, когато майка ѝ, вдовица от Париж, се е омъжила за американски войник от Невада. Госпожа Милър се поинтересува връщала ли се е някога в Париж. Да, през 1955 г., когато починала баба ѝ. Тогава вече пътувала със самолет до родината си.

– Никога не съм била в Париж – сподели госпожа Милър. – Мечтая си да отида там.

– Сигурна съм, че ще отидете, госпожо Милър – каза Полин и прибра лопатата за смет.

Вече бе време да си тръгва от апартамент 614, да върне количката на мястото ѝ и да се яви на партерния етаж. Госпожа Милър я последва до външната врата със замислено изражение, като гризеше кожичките на ноктите си.

– Дали не би могла... да ми помогнеш? – попита тя.

– Само кажете с какво мога да съм ви полезна.

– Искам да напиша писмо. На френски.

– Разбира се.

В погледа на госпожа Милър, отправен към нея, се долавяше нещо дяволито. Полин внезапно си даде сметка колко е хубава въпреки бледата си кожа.

– Любовно писмо – добави тя. – Специално любовно писмо.

Полин успя да прикрие изненадата си. Отвърна, че ще помогне на драго сърце.

Госпожа Милър разпери ръце и за миг Полин помисли, че се кани да я прегърне.

– Ами да започваме! Много съм въодушевена!

На вратата се почука. Госпожа Милър застина като дете, заловено да прави пакост.

– Кой е? – попита тя, без да отваря.

Полин долови мъжки глас.

– Ти ли си, Рейф? – осведоми се госпожата.

– Аз съм – отвърна гласът.

Дали не бе съпругът ѝ, господин Милър?

На прага стоеше висок и мускулист чернокос мъж с квадратно лице, по джинси и раирана риза.

Госпожа Милър се сгуши в гърдите му като дете.

– О, знам, че ще ме зарадваш.

Високият мъж нежно положи ръка върху рамото на госпожа Милър и влезе с кратко кимване към Полин.

Телефонът отново зазвъня.

– Това трябва да е Пола – въздъхна госпожа Милър.

– Ще почака – каза мъжът.

Той влезе в спалнята и след около минута извика, че е готов за нея.

Полин се почувства неудобно и реши, че е крайно време да се измъкне навън. Нямаше да разбере какъв е „Рейф“ на госпожа Милър, както и очевидно нямаше да стъпи повече в апартамент 614. Утре Милдред щеше да прати Линда, Кити или друга камериерка. Не нея.

Междувременно госпожа Милър бе влязла в спалнята и бе затворила вратата зад себе си.

Полин избута навън количката възможно най-бързо и безшумно, прибра я в килера на камериерките и напусна шестия етаж. Асансьорът беше пълен, когато влезе вътре, тъй че нямаше как пак да благодари гласно на Каспър, затова само дискретно вдигна палци към него, на което той отговори с усмивка.

Когато отново се върна в тоалетните, там имаше доста за чистене, тъй като никой не я бе заместил, докато работеше на шестия етаж. Веднага се залови за работа. Някоя добра душа дори ѝ бе оставила бакшиш. Докато жулеше и плакнеше, си мислеше за госпожа Милър и нейната доста романтична молба. В Рино почти никой не говореше френски. След толкова години майка ѝ все още бе възприемана като „парижанката“. Марсел не бе изгубила акцента си за разлика от Полин, която бързо усвои новия език. Дори брат ѝ Джими, роден през 1947-а, година след пристигането им в Невада, не говореше френски.

Любовно писмо на френски, мислеше си мечтателно Полин, все така на колене, докато търкаше нечистотията. На кого възнамеряваше да пише госпожа Милър зад гърба на мъжа си? Да не би на високия чернокос мъж, когото нарече „Рейф“? Полин разсъждаваше над този въпрос, когато потропване на токове възвести влизането на клиент. Тя бързо стана, изопна престилката си и залепи на лицето си усмивка. На всички работещи в хотел „Мейпс“ бе заръчано да се усмихват на гостите. Беше официално разпореждане. Но усмивката ѝ помръкна, като видя кой е насреща ѝ.

Беше Евелин Спенсър, съпругата на Кендал, с малко дете. Полин знаеше, че това е Пърси, първородният им син. Чудеше се защо Евелин продължава да идва в тези тоалетни, когато би могла да използва онази на мъжа си в

просторния му офис на помощник-управител. Евелин хвърли бегъл поглед на Полин, вкара детето си в една от кабините и го последва.

– Добър ден, госпожо Спенсър – изрече учтиво Полин, докато търкаше крана на чешмата.

Евелин не отговори. Никога не го правеше. След като детето ѝ си свърши работата и тя му изми ръцете, затръшна вратата на излизане. Бяха оставили тоалетната в ужасно състояние.

Полин нямаше време да се ядосва за това поредно оскърбление, защото Милдред дофуча отново, също тъй нервна като сутринта. Засипа Полин с въпроси, като едва спираше да си поеме дъх. Значи госпожа Милър била там все пак? Как минало? Как подходила Полин? Имало ли проблем от някакъв характер? Защото, ако имало, тя трябвало веднага да научи. Госпожа Милър изглеждаше ли доволна? Успяла ли Полин да почисти навсякъде?

Тя слушаше, без да успее да вмъкне и една дума, а и бездруго се боеше, че ще заеква повече от всякога. Милдред продължаваше с безмилостния си разпит и сега бе моментът подчинената ѝ да призове в съзнанието си Командир с неговата висша сила. Образът на черния жребец, препускащ в елегантен галоп, замъгли подобната на хамстер физиономия на Милдред и замести притеснението на Полин със спокойствие. Да, госпожа Милър била там, в спалнята. Прахосмукачката я събудила. Всичко било наред. Полин си свършила работата както трябва. Не, нямало никакъв проблем. Госпожа Милър поискала блъди мери. Тя ѝ го поръчала. Останала с впечатлението, че гостенката е доволна от работата ѝ. Да, успяла да изчисти целия апартамент.

– Господин Милър беше ли там?

Полин се поколеба. Не искаше да прозвучи недискретно, нито пък да изложи госпожа Милър.

– В един момент дойде мъж, но не знам дали е бил господин Милър.

– Как изглеждаше?

Полин не успя да преодолее заекването си, докато описваше гарвановочерната коса и мускулеста фигура.

– Този мъж с очила ли беше? Пушеше ли лула?

– Н-н-не.

– Ами тогава не е бил господин Милър. Трябва да е бил господин Робъртс, масажистът на госпожа Милър. Идва сутрин и вечер.

Полин си замълча.

Милдред се наведе напред. Големият ѝ нос бе лъщящ и розов.

– Полин, предполагам, че си се досетила коя е госпожа Милър. Моля те, успокой ме, че не си чак толкова тъпа и невежа.

Полин излъга. Не ѝ оставаше да направи друго. Каза, че знае, разбира се. Но нямаше и най-бегла представа.

Коя бе всъщност жената от апартамент 614, това отнесено, излъчващо умора създание с шепнещ глас? И защо бе толкова важна за Милдред?

Когато през обедната почивка слезе да хапне в столовата за персонала, Кити ѝ помахаша. Беше седнала с две други жени, Харпър и Мод. Полин се настани с подноса си и бе посрещната с ентузиазъм. Всички искаха да чуят подробности за сутрешното ѝ пребиваване в апартамента на шестия етаж. Според Педро и Каспър тя очевидно се справила повече от добре, та дори и Милдред по изключение била съгласна.

– Гола ли беше? – изкиска се Мод.

– Коя? – попита Полин и захапа хотдога си.

– Стига бе, госпожа Милър! – възкликна Мод.

– Да. – Полин направи гримаса. – Помолих я да си облече хавлиения халат и тя го направи.

– Браво на теб! – похвали я Харпър. – Сутрин винаги се разкарва чисто гола. Пилар не смееше да ѝ каже нищо.

– Е, справи ли се с бъркотията? Празните бутилки, обувките, дрехите?

– Справих се. Но си беше много работа.

– Тя каза ли ти нещо интересно?

Полин премълча детайла с писмото на френски. Каза само:

– Беше мила. Но изглеждаше напълно изтощена.

– Такава е още с пристигането си – отбеляза Мод. – В апартамента на семейство Милър става нещо странно. Не спират да се разправят.

– След като Милдред е доволна от теб, ще трябва да те върне да чистиш стаи.

– Ти го заслужаваш, Полин! Никак не е честно спрямо теб.

Полин се почувства окуражена от подкрепата на колежките си: те бяха напълно наясно с нейната ситуация.

Кити дружелюбно я прегърна през рамо.

– С теб сме, Френчи. Не го забравяй.

Почивката на камериерките беше кратка; Мод и Харпър станаха, за да се върнат на работа. Кити изчака Полин да довърши десерта си.

Седяха една срещу друга сред врявата в столовата. Всички служители на „Мейпс“ идваха в помещението с нисък таван, за да се хранят отделно от управата. Редом сядяха техникът по поддръжката на асансьора, пиколата, телефонистките, музикалният директор на Небесната зала.

– Каниш ли се да разкажеш на майка си? – попита Кити. – Представям си физиономията ѝ.

Полин остави лъжицата си.

– К-к-кити...

Приятелката ѝ забеляза заекването и се разтревожи. Попита какво не е наред. Полин се овладя. Не искаше да бърбри излишно и само Кити можеше да ѝ помогне. Осмели се да каже:

– Не разбирам всичкото това вълнение около госпожа Милър.

Кити мълча няколко секунди и Полин взе да се чуди каква е работата. Какво не бе видяла или отгатнала? Защо се вдигаше целият този шум? Полин знаеше, че Кити ѝ е вярна приятелка, нямаше да ѝ се присмее и да я засрами.

Кити прошепна:

– Нямах представа коя е тя ли?

– Нямам – също шепнешком отвърна сконфузената Полин. – И се чувствам толкова глупаво. Видях уморена и отнесенена жена с твърде много бутилчици от шампанско до леглото, това е всичко!

Кити я помилва по ръката.

– Не се притеснявай. Всички сме чували от Пилар и момчетата от румсървис, че била неразпознаваема без грим сутрин, нищо че дъртата Джоунс ни забрани да говорим за това. Трудно е да се повярва, но когато се развява по халат, никой не я знае коя е. Очевидно ѝ отнема поне два часа, преди да може да се покаже пред хора – каза Кити и се изкиска.

– Добре, но коя е тя?

– Сетих се! Ти отсъства две седмици заради ваканцията си на езерото Тахо! Пропусна всичко. Но съм учудена, че майка ти не е споменала нищо. Тя е толкова запалена по тези неща.

Полин вече започваше да се ядосва, усещаше се изолирана. Престана да се усмихва и се намръщи.

– Да бе. Майка ми си прекара времето да мърмори недоволно и да се напива. Беше истински ад.

Кити отново я помилва по ръката.

– Не се разстройвай, Френчи!

– Просто ми кажи коя е тази жена, иначе ще полудея.

– О, не вдигай такава пара. – Кити се наведе да прошепне в ухото ѝ: – Госпожа Милър от апартамент шестстотин и четиринайсет е Мерилин Монро.

На Полин внезапно ѝ се стори, че шумната столова е потънала в тишина.

В дневната на боядисаната в бяло дъсчена къща Марсел складираше всичките си скъпоценни списания на една полица. Сестра ѝ Ирен ѝ пращаше от Париж всеки месец „Пари Мач“, „Жур дьо Франс“ и „Поан дьо Вю Имаж дю Монд“. Купуваше и американски периодични издания, посветени на холивудските знаменитости, като „Мувиленд“, „Скрийнленд“ и „Муви Лайф“. Това бе нейна страст. Дъг, Полин и Джими бяха свикнали да я виждат на

канапетото с ролки на косата, с тънка ментолова цигара „Капри“ между пръстите и чаша бърбън на масичката до нея, зачетена в списанията си. В такива моменти никой не биваше да я закача.

Когато Полин се прибра от „Мейпс“ този следобед, пригответи нещо за хапване на дъщеря си и брат си Джими и после започна да рови трескаво из списанията. Можеше да си го позволи, тъй като майка ѝ щеше да се прибере от салона по-късно.

Не ѝ се наложи да търси дълго. Новите филми на Мерилин Монро и проблемният ѝ любовен живот често бяха по кориците на последните броеве. Така Полин научи, че от четири години тя е омъжена за драматурга Артър Милър, но че се появил смут в рая. То се знае, Полин беше чувала за Мерилин Монро. Тя беше блондинката от „Господата предпочитат блондинки“, филм, който Полин бе гледала в кинотеатър „Маджестик“ в Рино на четиринайсетия си рожден ден. Но освен че я бе зървала тук-там през годините и беше чувала за нея от майка си или по радиото и телевизията, не знаеше много за личния ѝ живот. Известно ѝ бе само, че е имала неуспешен брак с прочут бейзболист и че истинското ѝ име е Норма Джийн.

Колкото и дълго да се взираше в прочутото идеално гримирано лице, полуотворените алени устни и платинените къдрици, почти не виждаше прилика между образите на лъскавите страници и госпожа Милър – сякаш бяха две различни жени. Но бе наясно, че госпожа Милър наистина е Мерилин Монро.

– Хубава жена! – изкоментира Джими, като дойде да надникне над рамото на сестра си, дъвчейки курабийка твърде близо до ухото ѝ.

Полин го побутна леко; на езика ѝ бе да му разправи за случилото се сутринта.

– Знаеш ли коя е? – попита го.

Той повдигна вежди с цялата самонадеяност на тринайсетте си години.

– Всички знаят коя е Мерилин Монро, Поли! И всички знаят, че е в Рино за филма. Отседнала е в „Мейпс“.

Всички освен тъпата ти сестра, за малко не добави тя.

По-късно, преди Марсел да се е прибрала, Полин позвъни на Били-Пърл и ѝ разказа цялата история. Отначало приятелката ѝ се смееше гръмогласно, но после побърза да я ободри и ѝ припомни как и двете са обсебени от конете, а не от кинозвездите; никога не ходеха на кино и хич не ги бе грижа за Холивуд. Намираха удоволствие в компанията на мустанги, те бяха по тяхната част, и прекарваха часове да ги яздят и обгрижват под палещото слънце в пустинята. Ако трябвало да е искрена, тя също нямало да разпознае Монро. И като станало дума за езда, кога щяла да дойде в Уодсуърт?

Полин чу доджа на Марсел да приближава по алеята. Време беше да прекъсне разговора с Били-Пърл, защото майка ѝ не одобряваше приятелството им. Обеща пак да ѝ се обади.

– Дръж се, мадмоазел – прошепна Били-Пърл.

Марсел влезе вкъщи и с въздишка метна на масата ключовете от колата и чантата си. С преигран драматизъм избърса чело и усили климатика. Боже милостиви, тази нетърпима горещина! Скоро щяха да се навършат петнайсет години от преместването ѝ в Невада, а всяко лято пееше все същата песен: оплакваше се от задушавачната суха жега, от финия прах, сипещ се навсякъде и влизащ в очите, в носа и гърлото, но също така в къщата, гардеробите и чекмеджетата. Ами тези ужасни зими в Рино? Сняг, лед, виелици: така и не бе успяла да се аклиматизира към ниските температури. Полин и Джими слушаха роптанията ѝ, без да я прекъсват. Свикнали бяха с тях.

На четиресет и пет Марсел Хамънд бе запазила гъвкавата си фигура и въпреки суровите зими в Невада се обличаше със същото старание, сякаш още е във Франция. В своя салон „Марсел от Париж“ на Уинтър Стрийт тя бе успяла да пресъздаде парижка атмосфера до последния детайл. По пастелнорозовите стени бе окачила плакати с Айфеловата кула, „Нотр Дам“ и „Сакре Кьор“, с Брижит Бардо, Симон Синьоре и Ален Делон. Денем от грамофона звучаха песни на Далида, Жилбер Беко, Едит Пиаф, Ив Монтан и Шарл Азнавур – плочите също ѝ пращаше сестра ѝ Ирен. Клиентите бяха луди по типично френския декор и салонът процъфтяваше; единственият минус бе, че Марсел все по-често си наливаше по някоя чаша в повече, като започваше още от обедната почивка. Бе крайно нещастна в Рино и всички го знаеха